

Szerafizmus II.

Avagy a rejtőző hagyomány

Nemrégiben páratlanul érdekes dokumentum jutott a dorani Nagytanácshoz, a hírhedt kalandozó, Airun al Marem révén, aki kis híján katasztrófába torkolló kráni útvjáról hozta magával, Rah Gul városából. Egy helybéli vérfilozófus kimerítően alapos értekezése ez, vallás és egyház elvont fogalmáról. A szerző valóságos erkölcsi torzszülött, érvelése világosságát és következetességét azonban nem lehet elvitatni tőle. A Har'gunn ta Karthinmak óta ez az irat nyújtott számunkra a legmélyebb betekintést a Kosfejes Úr zárt világába. Sok egyéb értékes adat mellett szó esik benne egy Csontlovag néven emlegetett ősaquirról, aki szinte bizonyosan Ranagol egyik angyalának, Káosz-Methának az avatárja. Ami azonban még megdöbbentőbb: a szöveg sejtetni engedi, hogy a Csontlovag maga is patrónusként lép fel egyes kiválasztott halandókkal szemben. Nemcsak a szerafizmus ősi - emberiség előtti - eredetére van hát bizonyítékunk, hanem arra is, hogy működési mechanizmusa rendkívül összetett, adott esetben lépcsőzetes hierarchiába rendeződhet.

Egy másik ősfaj, amely rendszeresen üzte - és üzi még ma is - a tapasztalati mágiának ezt a csaknem feledésbe merült ágát, az elfek népe. Ők azokkal a testvéreikkel lépnek alkalmanként szeráfi szövetségre, akik már jelentős mértékben előrehaladtak a kiemelkedés útján, s afféle szentként tisztelik őket. A szerafizmus és a vallás közötti határvonal az elfeknél elmosódn

látszik. A szervezett egyház fogalma messzemenően idegen tőlük, de vannak spirituális vezetőik, az úgynevezett megtartók, akik lényegében véve papi funkciókat látnak el, mégis vehemensen tagadják, hogy papok lennének. Mágiaelméleti szempontból igazuk is van, ugyanis valójában egytől egyig szerafisták, még ha maguk nem is tudnak róla. Különleges vonásuk, hogy misztikus hatalmukat nem írott kútfőkből, hanem népük faji emlékezetéből merítik, egy lépéssel közelebb kerülvén a szakrális mágiához. Ennek ellenére alapjában véve szerafisták maradnak, amit az is bizonyít, hogy olykor avatárok támadnak köztük; ezeket az elfek kalahoráknak nevezik.

Egy konfúzus és ellenőrizetlen hír szerint, amely a riegoyi városállamokból származik, s a nagytanácshoz a Papi Széknél lévő barátaink révén jutott el, éppen a közelmúltban jelent meg északon egy ilyen avatár, aki valamelyik harmadkori elf szent megtestesülésének vallotta magát. Testvérei több ízben kísérletet tettek a meggyilkolására, ő azonban Riegoyba menekült előlük, ahol kijátszotta és megfenyegette a pyarroni inkvizíció írnokát, majd nyomtalanul eltűnt. Ügynökeink jelenleg egész Északon kutatnak utána.

A szerafizmus talán legjelentősebb felvirágzása földrajzilag Dél-Ynevhez, azon belül

is a démonikus óbirodalomként emlegetett, rejtélyes államalakulathoz kapcsolható. Ma sem tudjuk, hogy kik és mi célból alapították ezt az országot; annyi bizonyos, hogy rendkívül rövid idő alatt jutottak el a kezdetektől a hatalom magasságába. Még ahhoz is elég erősnek érezték magukat, hogy kihívták intézzenek Ranagolhoz; Krán aztán alig egy évszázad alatt az emlékezetüket is eltörölte. Ez a hirtelen kiemelkedés és dölyfös magabiztosság, amely ezúttal birodalmi méretekben nyilvánult meg, általában véve is jellemző a szerafistákra, de konkrétabb bizonyítékokkal is rendelkezünk rá, hogy ők irányították a titokzatos államot. A délvidéki nomádokról Reuben Machadras, a jeles történész már a P. sz. 1900-as években megállapította, hogy az óbirodalom köznépeinek leszármazottai; márpedig az ő sámánhitük nem egyéb, mint elkorcsosult szerafizmus. A sámánok nem szeráfi szövetségre lépnek a népükön zsarnokoskodó démonokkal, hanem talpnyaló módon kiszolgálják őket; esetükben nem egyenrangú felek közötti szerződésről, inkább egyfajta hűbéres viszonyról van szó.

Persze a múltat fürkésző kutatások során hiba volna a mai nomádok viszonyaiból kiindulni. Az óbirodalom vezető erejét rég kipusztult, ismeretlen fajok alkották - talán a khálok és az aquirok rokonai -, semmiképpen sem az emberek, akik akkoriban még alig emelkedtek ki a félállati sorból. A hatalmat feltehetőleg szerafista varázslók gyakorolták, korántsem bizonyos azonban, hogy valamennyiüknek démoni patrónusai voltak. Nyilván szép számmal akadtak közöttük másféle entitások is, például síkurak és elementálfejedelmek - ám az sem lehetetlen, hogy a manapság tisztelt istenek egyikének-másikának hatalma is innen eredeztethető. A Krán ellen induló hadakat bizonyára avatárok vezették - képzeljük csak el, micsoda félelmetes energiák szabadulhattak föl, amikor összecaptak az aquir nagyokkal! -, s bármi lett később a személyes sorsuk, anyagiasságukkal mindenképpen patrónusukat erősítették.

Rhennel Azadyr, a híres szabadgondolkodó, aki Orcographia című munkájával elindította a késő hetedik század történelmének átértékelését, néhány esztendeje közzétett e tárgyban egy rövid dolgozatot. Kiindulópontjául azok az ősrégi romok szolgáltak, amelyekről a Dúlás idején Lar-dort védő mágusok által kavart szökőár mosta el az évszázados földrétegeket. Ezek valószínűsíthetően az

óbirodalom korából származnak, s Azadyr mester több helyütt felismerni vélte rajtuk a páros ököl archaikus ábrázolását; továbbá talált egy vésetírásos feliratot, amelyet "U-BAAL"-nak olvasott. (Más értelmezés szerint "UK-MAAT"; ez esetleg a Káosz-angyalok egyikére utalhat, mielőtt Ranagol mellé szegődött volna.) Ebből szellemes érveléssel azt a következtetést vontta le, hogy a Rettenetes Uwel, a Bosszúállás Atyja eredetileg siyeraf volt a démonikus óbirodalomban, aki szeráfi szövetség révén manifesztálódott a Kránnal vívott háborúban, s nem utolsósorban itt szerzett hatalmának köszönhetette, hogy később a pyarroni pantheon oszlopos tagjai közé emelkedhetett. A reagálás nem késett: Rhennel Azadyrt azonnal kitiltották az Északi Szövetség összes tagállamából, Dorant, Ilanort és az Uniót kivéve. Figyelemreméltó azonban, hogy mind a mai napig él és jó egészségben van, pedig a Bosszúállás Atyja nem szokta megtorlatlanul hagyni az őt ért igaztalan sértéseket.

Amikor az Ötödökben az ősfajok mindinkább háttérbe szorultak, s előbb a kyrek, majd az emberek jutottak Yneven domináns szerephez, a szerafizmus is rohamosan veszíteni kezdett jelentőségéből. Északon a kyr hódítóknak szilárd egyházszerkezete volt, keménykezü máguspapokkal és erős istenekkel, akik nem túrték meg környezetükben a vetélytársakat. Délen ekkor élte a virágkorát Godon - a maga nemében páratlan történelmi jelenség -, ez az intellektuális diktatúra, amelynek nemcsak a vallásos hitet sikerült kiirtania alattvalói szívéből, hanem olykor még az emberi érzelmeket is. Ráadásul a beavatott kevesek mindkét birodalomban ismerték a magas mágia műhelytitkait, amellyel a szerafizmus és a többi tapasztalati hagyomány nem vetekedhetett. Szükségszerű volt tehát térvészük, elhalványodásuk.

Kyriában a szerafizmus a társadalom legalsó rétegeibe szorult vissza. A hagyomány továbbvivői az elnyomottak és a megtiprottak soraiból kerültek ki, legnagyobb számban a crantai származásúak közül. A crantaiak, ha nem akartak a hódítók hitére térni, óhatatlanul erre az útra kényszerültek: mivel régi isteneik elbuktak és semmivé enyésztek, megpróbálták újakat alkotni maguknak helyettük. Erre

leginkább a honvédő háború hősei és vezérei látszottak alkalmasnak, akik utolsó csepp vérükig harcoltak a kyrek ellen. Sokan elestek közülük, mások azonban az árnyak közé menekültek a keserű vég elől, s álomkristályokba zárva vagy élőhalottként folytatták létezésüket. Az örök körforgásba még az igaz halált haltak sem kerülhettek vissza, hisz - isteneik nem lévén - nem volt, aki a túlvilágon fogadja és kalauzolja őket. Ily módon a hajdanvolt crantai nagyok szinte valamennyien köztes lényekké váltak, bár nem igazi siyerafokká; túlságosan sok emlék és kötelék fűzte őket az anyagi síkhoz. Ezért csak azokkal a halandókkal tudtak szeráfi szerződésre lépni, akiknek az ereiben az ő vérük folyt, akiknek a magja az ő ágyékukból sarjadt; és még az ilyen szövetség is jóval gyengébb volt a szokásosnál. A crantai származékoknak ezt a sajátos mágiáját a szakirodalom nekroszerafizmusnak hívja, és teljesen külön kategóriaként kezeli. A rejtőző Tongoriában ma is működnek nekroszerafisták, bár hatalmuk minden újabb nemzedékkel csökken, mely a félistenként tisztelt ősatyától elválasztja őket.

Ennek ellenére vétkes ostobaság lenne alábecsülni őket: a közelmúltban egyiküknek sikerült avatárrá válnia, és hajsza híján katasztrófába döntötte egész Észak-Ynevet. Amennyiben a dorani hírszerzés információi helytállóak, ő rombolta le a Livinai Gyülekezet székvárosát; azt pedig bizonyosan tudjuk, hogy K'Harkad hegyei között percek alatt tízezernél több barbárt pusztított el tűzzel és viharral. Rejtély, hogy végül mi történt vele; amilyen váratlanul felbukkant, ugyanolyan hirtelen tűnt el pár hétre rá. Később híre kelt, hogy egy toroni Iker gyilkolta meg, noha nem volt rá parancsa; hogy a Tiltott Fennsík lakói végeztek vele, valami ősi viszály miatt; hogy az Ötödik Fekete Hadúr pusztította el orvul, a Boszorkányerőd közvetlen utasítására. A kétes hitelű források kölcsönösen ellentmondanak egymásnak - aligha fogjuk valaha megtudni, mi volt az igazság.

Érdekes paradoxon egyébként, hogy a patrónusként funkcionáló crantai hatalmasságok közül nem mindenki rekedt meg a nekroszerafizmus szintjén. Az utóbbi ötezer évből fél tucat olyan példát ismerünk, amikor szabályszerű szeráfi alkut kötöttek különböző halandókkal, semmivel sem erőtlenebbet vagy hiányosabbat a szokásosnál. A szerződő felek egyike sem volt vér szerinti leszármazottjuk, már amennyire meg lehetett állapítani; a két részletesen dokumentált esetben ez biztosra vehető, a fennmaradó négyben igen valószínű. E jelenség azt mutatja, hogy egyes crantai szellemek valódi siyerafokká fejlődtek, bár a folyamatot talán helyesebb lenne degenerálódásnak nevezni. Metafizikusaink véleménye szerint a haláltalan létben töltött évezredek során elméjük fokozatosan elborult, gondolati struktúrájuk emberi fogalmakkal értelmezhetetlenné vált. Sokan úgy tartják, ez elmaradhatatlan állomása az apoteózishoz vezető útnak; mások cáfolják ezt, és a shadoni élszenteket meg az orkok bálványait hozzák fel példának, hogy a halandók akkor is felmagasztosulhatnak, ha közben maradéktalanul megőrzik a népük és társadalmuk által hirdetett értékrendet. A kérdés további tárgyalása magvas teológiai problémákat vetne fel, ami nem célja jelen értekezésünknek, s felkészültségünket sem ítélnék elegendőnek hozzá. Legyen hát ehelyt elég annyi, hogy a crantai szellemek nem ezt az utat járják, s ez az orkok legförtelmesebb bálványainál is veszedelmesebbé teszi őket.

Sokáig úgy tűnt, hogy a szerafizmus északon legfeljebb elkorcsosult, crantai változatában marad fenn. A kyr hatóságok lankadatlan eréllyel üldözték a tapasztalati mágiát űzőket; tudományukat romlottak, sarlatánnak, olykor egyenesen gonosznak tekintették. Nem is élt tovább, csak az eldugott, vad vidékeken, a remeték és az embergyűlölők között. Számtalan titkos invokáció hamvadt el a szent máglyák varázstüzeiben vagy rothadt szét a nyirkos földben, ahová a kopók elől menekültében rejtette el gazdája, hogy soha többé ne térjen vissza érte. A magas mágia és a hideg intellektus felsőbbrendűsége örök időkre biztosítottak tűnt.

A pártütés korában ez a látszatra oly szilárd rend hitvány kártyavárként omlott össze. A támadás nem arról az oldalról érte, amerről építői és fenntartói várták: nem az elnyomottak, a kisemmizettek, a tudatlanok fordultak ellene. A

birodalom szívében támadt meghasonlás: a legbelső tartományokban, az uralkodó dinasztiában, a mennyei pantheonban. A pöffeszkedő góg, ha túl hivalkodóra duzzad, könnyen szétrobban, önmagát szaggatva cafatokra. Ez történt Kyriával is. A cifra paloták pernyét hányó lángtengerben roskadtak össze, magukkal rántva a kifinomult kultúrát, a civilizáció vívmányait. A romokat az ostoba, nyomorgó, alsóbbrendű népek örökölték; és az üszkös törmeléken varázslatos hirtelenséggel szökkent virágba az elveszettnek hitt, ősi tudomány.

Dél-Yneven Godon fennállásának kétezer éve alatt a szerafizmust csak Krán területén üzték, de ott sem tudott a mágia uralkodó irányzatává válni. Ahogy az az óbirodalommal vívott háborúban bebizonyosodott, a legtapasztaltabb szerafista sem képes megállni az aquir népek ősmágiája ellenében. Ranagol földi honában a szerafizmus a kisebb horderejű viszályok és csetepaték eszköze maradt, leginkább a Káosz-angyalok éltek vele szüntelen csatározásaikban. Ez persze csak a későbbi állapotokból való visszakövetkeztetés, hiszen gyakorlatilag semmit sem tudunk róla, hogy ebben az időben milyen viszonyok uralkodtak Kránban.

Egyetlen konkrét adattal rendelkezünk a korszak vége tájáról, az is meglehetősen bizonytalan. A Vil Essandra család egyike volt azoknak a hercegi rangú mágusfamíliáknak, amelyek Godon bukása után előbb Shadonba, majd onnan Pyarronba menekültek, s letelepedésük után még sokáig ragaszkodtak ősi hagyományaikhoz. A herceg legfiatalabb leánya, Inaiz, krónikát vezetett száműzetésük keserveiről, amelynek a Siralmas országút címet adta. Ebben a "Halott Lombok Gyermeke"-nek nevezi azt a félelmetes hatalmú aquirt, aki P. sz. 1110-ben behatolt Godonba, és térkaput nyitott egy tiltott létsíkra, a birodalom szörnyű végzetére. Némely szövegmagyarázók összefüggésbe hozzák a különös elnevezést a tiltott létsík természetével, s ebből azt a következtetést vonják le, hogy az aquir az entrópia egyik hadurának avatárja lett volna. Soványka bizonyíték, nem is túl meggyőző; valószínűbb, hogy az ügynök egyszerűen a Hutthchag vérvonalból származott, és kimondottan erre a feladatára tenyésztették ki.

Északon ezzel szemben az elfeledettnek hitt hagyományok az embernépek körében is virágzásnak indultak. Az akadémiák és mesteriskolák eltűnésével a primitív, félig

írástudatlan vajákosok által megőrzött tudás került a mágikus érdeklődés homlokterébe. Ez nemcsak a tisztavérű emberközösségekre, hanem a különféle kyr származékokra is jellemző volt. A két lassan kikristályosodó hatalmi centrum - Dawa és Ryek - között mégis éles különbségek figyelhetők meg.

Dawában a máguskirályok tudatos szakításra törekedtek a kyr örökséggel, ezért itt a mozaikmágia csaknem teljesen feledésbe merült. A tapasztalati mágia változatos fajtái közül elsősorban a szexuál- és a verbálmágia vált jelentőssé; gombamódra szaporodtak a boszorkányszekták és a dalnoktestvériségek. A dawai utódállamokban - ma összefoglalóan Északi Szövetség néven szokás emlegetni őket - a jelzett típusú szervezetek mind a mai napig igen befolyásosak, noha elenyészően kevés vezetheti vissza közülük történeti múltját kora káosz-kori előzményekre. Dawa fénykorában azonban a legjelentősebb tapasztalati hagyomány az örület kreatív hatalmán alapuló irreálmágia volt; ez később szinte teljesen kiveszett, mostanság alig ismerik, az utókor igen nagy szerencséjére.

Ryek más utat járt be, itt tudatosan törekedtek a mozaikmágia megőrzésére - de nem az átörökítésére. A túlélő Hatalmasokat belviszályok osztották meg, egyikük sem kívánta tehetséges tanítványok nevelésével szaporítani a leendő vetélytársak sorát. Az ő elit köreiken kívül a régi tudománynak csupán roncsai maradtak meg. Így alakult ki az a helyzet - Ynev történelmében egyedülálló módon -, hogy a kyr hódítás előtti időkből átmentett tapasztalati hagyományok mesterei hatalmi túlsúlyra tettek szert a mozaikmágia szétszórt morzsáiból élő varázslókkal szemben.

Ryek birodalmát, mint ismeretes, démonidéző beavatottak kormányozták. Maguk a démoncsászárok szinte bizonyosan kyr Hatalmasok voltak, abból az enklávéból, amelyet később a rivális shuluri csoport csaknem maradéktalanul megsemmisített. A hatalmi struktúra alsó és középső fokain klasszikus értelemben vett démonidézők és nekromanták helyezkedtek el, akik mozaikmágiát használtak ugyan, ám mai megítélésünk szerint szánalmasan hitványat és hiányosat. A császárok közvetlen szolgálói és

bizalmasai viszont gyakorlatilag mind szerafisták voltak, kivéve egy maroknyi démonlovast, csupa déli renegátot. Többségüket természetesen a démoni síkokról patronálták, de korántsem valamennyiüket. A nagytanács archívumában őrzött szeráfi szerződések túlnyomó része ryeki eredetű, és szövegükben nagy számban bukkannak fel olyan nevek, amelyeket manapság különféle toroni hekkákhoz szokás társítani.

A ryeki szerafizmusra a döntő csapást a Daumyr szigetén fészkelő Hatalmasok mérték, akik a maguk részéről egy másik tapasztalati hagyományra - a boszorkánymesteri mágiára - építették saját uralmi bázisukat. Meg kell azonban jegyezni, hogy szó sem volt elvi vagy ideológiai ellentétekről: amikor a boszorkányurak elfordultak a kyr vallástól, egyúttal a szerafizmussal szemben táplált, teológiai gyökerű ellenszenvtől is megszabadultak. A démoncsászároktól független szerafisták működését nem akadályozták, esetenként még a szolgálatukba is fogadták őket. Egyes - bizonyításra szoruló - elméletek szerint az első toroni uralkodó titkon maga is szerafista volt. A hagyomány rohamos pusztulása a hetedkor közepétől számítható, amikor a Toronban egyre nagyobb befolyáshoz jutó Tharr-egyház kíméletlen irtóhadjáratot indított ellene. Daumyr félelmetes urai semmit nem tettek ennek megakadályozására; nyilvánvalóan úgy ítélték meg, hogy a Tharr-hívők szervezett, ám elvakultan fanatikus mozgalmát jobban ki tudják használni saját céljaik érdekében, mint az elszórt szerafistákat, akiket magas fokú individualizmusuk miatt roppant nehéz volt hatékonyan kizsákmányolni.

Ryekkel egy időben virágzott Észak- és Dél-Ynev határvidékén a szerafizmusnak egy másik jelentős góca, itt azonban a hagyomány egészen mostanáig elevenen él, bár lényegi gyökereivel nemcsak a kívülállók nincsenek tisztában, hanem a művelői maguk sem. Nagytanácsunk előtt azonban a jeles Diar Amderlynn alapos kutatásai óta nem titok, hogy Ordán az

intézményes szerafizmus utolsó központja kontinensünkön, és a tűzvarázslók valamennyien Sogron patronáltjai.

Az ordaniak temérdek, olykor egymásnak ellentmondó hazugságot terjesztenek rendjük eredetéről és alapítójukról, Ardae Magnusról; ezek jelentős részét ők maguk is elhiszik. Szerintük Ardae Magnus bölcs és próféta volt, a széthulló Godonból menekülve érkezett a hágóvidékre, s égi látomástól vezérelve telepedett le az arrafelé tengődő Sogron-rendházak egyikében. Ezután vetette pergamenre nevezetes művét, a Phoenix Triumphantát, a tűzmágia elméleti és gyakorlati összefoglalását, amelyben állítólag bizonyos rejtjelkulcsok segítségével mindenestül elrejtette a godoni Belső Iskola titkos tanításait. A tűzvarázslók azóta próbálják megfejteni ezeket a kódokat, és átlag tízesztendőnként előhozakodnak egy vélt megoldással, amiről kisvártatva óhatatlanul kiderül, hogy egészen elképesztő badarság.

Ami a tűzmágiát illeti, nem szükséges különösebben képzett teoretikusnak lenni hozzá, hogy megállapíthassuk róla, micsoda: a tapasztalati mágiának egy rendkívül vulgáris formája, fókuszában még a boszorkánymesteri praktikáknál is szűkebb. Ezen túlmenően viszont tipológiai besorolása súlyos nehézségekbe ütközik. A tanulatlan köznép gyakran tűzimádó papoknak véli gyakorlóit, ami egyáltalán nem meglepő, hiszen mágiájuk számos szakrális vonást visel magán. Az alábbiakban ezeket soroljuk fel, Diar Amderlynn értekezése alapján.

1) Kivétel nélkül minden tűzvarázsló Sogron-hitű. Ha megtagadják istenüket, azonnal elveszítik varázshatalmukat. (Erre Diar magiszter huszonhárom jól dokumentált példát ismertet az elmúlt kétszáz év történelméből.)

2) Minden rendházuknak elengedhetetlen tartozéka a Sogron-szentély, ahol a papi teendőket kizárólag tűzvarázslók végzik; e funkció azonban csupán tekintélyüket emeli, varázshatalmuk nem gyarapszik tőle.

3) Sogron, mint ismeretes, tűzisten; az ordani mágia kizárólag a tűzzel, vagyis a Sogron befolyása alatt álló őselemmel foglalkozik.

4) A tűzmágia kvantitatív természetű, azaz az egyes varázslatok zártan elkülönülő egészet alkotnak, nem lehet részekre bontani vagy összefűzni őket. A kvantitatívitás a szakrális mágia fontos megkülönböztető sajátysága. Korlátait sem a

papok, sem a tűzvarázslók nem tudják soha túllépni, ellentétben egyes - különleges képzésben részesült - boszorkányokkal és boszorkánymesterekkel, akik képesek mágiájuk bizonyos elemeit mozaikokként kezelni és manipulálni. (Diar magiszter igen meggyőző példákat hoz erre Gorkviból és Toronból.)

5) Tűzvarázsló csak olyan személyből válhat, akit az előjárók Ordanban, rendjük kultikus jellegű központjában, szertartásosan felavatnak.

6) Életmód és erkölcs terén a tűzvarázslókat igen szigorú előírások kötik; ha valaki vét ezek ellen, a rend kutasítja. Diar magiszter hangsúlyozza, hogy itt nem pragmatikus célokat szolgáló akadémiai vagy szövetségi szabályzatról van szó, hanem Sogron dogmáin alapuló, kultikus regulákról.

Minden érv mellé fel lehet azonban sorakoztatni egy másikat, amely igen határozottan cáfolja a tűzmágia szakrális jellegét.

1) A közönséges Sogron-hívők az ordani állam határain kívül sehol sem tekintik a tűzvarázslókat feljebbvalóiknak - sem spirituális, sem világi téren. Dél-Yneven általában a nagyhatalmú hittestvérnek kijáró tisztelettel és barátsággal fogadják őket, s elvárják tőlük, hogy lépéseket tegyenek a pyarroni egyházak nyomasztó túlsúlya ellen. Északon a legjobb esetben óvatos bizalmatlanságra számíthatnak, a legtöbb helyi gyülekezet azonban kárhuzatos eretnekeknek tekinti őket.

2) A fentiekből következik, hogy a tűzvarázslók kizárólag Ordanban láthatnak el papi feladatokat. Másutt Sogronnak mindenhol hagyományos papjai vannak, akik a tűzvarázslókra legjobb esetben féltékenyen, legrosszabb esetben gyűlölettel tekintenek. Az - egyébként elképesztően dezorganizált és kaotikus - Sogron-egyház távolról sem azonos a tűzvarázslók rendjével!

3) A hasonló szerepkört viselő istenek általában hasonló jellegű szakrális varázserővel ruházzák föl szolgálóikat. (Fölmerülhet persze az ellenvetés, hogy ezek voltaképpen egyazon istenek, más-más néven tisztelve. Ám egyetlen épelméjű tudós sem tarthatja azonosnak Tharrt Dartonnal, vagy Uwelt Ranagollal; a papjaik által forgatott mágiában mégis szembevetődnek a párhuzamok.) A tűzvarázslóknak ezzel szemben kivétel nélkül minden varázslatuk teljesen egyedi; még a hagyományos értelemben vett Sogron-papok sem ismerik őket, egyéb istenségek szolgálói pedig végképp nem.

4) A tűzvarázslók nem Sogronhoz imádkoznak a varázslataikért, hanem mestereiktől tanulják őket. Mágiájuk alapja nem az intuíció és a mély hitből fakadó ihletés, hanem az írásos hagyomány. A tűzvarázslók, mint láthattuk, nem tagadhatják meg Sogront; nem kötelesek azonban téríteni, prédikálni, szertartásokat végezni és gyülekezeteket vezetni a nevében.

5) Az egyszer már felavatott tűzvarázslót semmi nem akadályozza meg abban, hogy renegáttá váljon és Ordan ellen forduljon. Amennyiben közben megmarad Sogron hitén, varázshatalma ettől a legcsekélyebb csorbát sem szenved; sőt, az északi Sogron-szektáknak több ízben sikerült növendéknek álcázott titkos ügynököket küldeni Ordanba, ahol aztán annak rendje-módja szerint hamisítatlan tűzvarázslókká avatták őket. (Diar magiszter itt is bőségesen él példákkal; külön fejezetet szentel Amman Rubendarknak, aki Til Smeddeth sogronita városállamából került Doranba, s önfeláldozó módon lemondott a magasabb mágiába való beavatásról, hogy értékes információkat szolgáltatthasson a tűzvarázslók rendjével kapcsolatban nagytanácsunknak.)

6) Az ordani rend dogmatikus szabályzata merőben világi jellegű. Ha egy tűzvarázsló vét ellene, ez legfeljebb annyiban érinti varázshatalmát, hogy mesterei büntetésből nem tanítanak meg neki bizonyos varázslatokat. (Amman Rubendark kínosan betartott minden szabályt, több ízben is tanúja volt azonban más növendékek kihágásainak, illetve megbüntetésüknek.) Magát Sogront a jelek szerint egyáltalán nem érdekli a regula megsértése.

Diar Amderynn részletes elemzése - amelynek mi leegyszerűsített vázát tettük közzé csupán - tehát valahová a szakrális és a klasszikus mágia közötti határsávba helyezi az ordani tűzmágiát, pontosan oda, ahol - mint fentebb láthattuk - a szerafizmus helyezkedik el. Önmagában ez egy igen valószínű elmélet alapvetése lenne. Diar magiszter további érvei azonban roppant nehézé, ha ugyan nem lehetetlenné teszik teóriája megcáfolását; a nagytanácsban uralkodó általános vélemény mindenesetre bizonyított ténynek tekinti.

1) A mágia rendszeres gyakorlása mindenkiben - még a legvulgárisabb tapasztalati hagyományok beavatottjaiban is - jelentős mértékben erősíti az individualizmust, elősegíti az egyéni személyiségjegyek kibontakozását. Nincs ez másképp a tűzvarázslóknál sem, az ő esetükben azonban együtt jár egy igen érdekes lélektani tünettél: valamennyiüknek egyazon irányban változik a vérmelegletük, ingerlékenységük és lobbanékonyvá válnak, hamar elvesztik türelmüket, nem tűrik az ellentmondást, és hajlamosak képességeik túlbecsülésére. Ezek a közös vonások idővel még a rendbe beépített titkos ügynökökön is kiütözköznek; sajnálatos példa Amman Rubendarké, aki négyesztendő működése során egyre vakmerőbbé és óvatlanabbá vált, végül leleplezték és kivégezték. A személyiség e lassú átalakulását korábban Sogronnak a tűzvarázslókra gyakorolt befolyásával szokták magyarázni, noha hasonló jelenséggel a hagyományos Sogron-papok között nem találkozunk. Diar magiszter nem vonja kétségbe a befolyás tényét, csupán arra mutat rá, hogy nem a Sogronnak tulajdonított egyéni karakterben, hanem a szeráfi alku természetében gyökerezik. A patrónusuk felsőbbrendű tudatával fenntartott gyakori és intenzív kapcsolat előbb-utóbb minden szerafistánál ugyanilyen tüneteket idéz elő. (A jeles tudós e tézisének tizenegy shadoni és két ryeki szerafista kimerítően dokumentált életútjával támasztotta alá; a tűz őselemére egyikük patrónusának sem volt különösebb befolyása.)

2) Kertelés nélkül el kell ismerni, hogy a tűzvarázslók olyan hatékonysággal manipulálják választott őselemüket, ami messze meghaladja a klasszikus mágia lehetőségeit. Hiába szakosodik egy mozaikmágus az őselemi tűz mágijára, teljesítménye meg sem fogja közelíteni egy ordani beavatottét. A tűzvarázslóknak a tűz fölött gyakorolt uralma egész egyszerűen szétfeszíti a halandó ember mágikus kapacitásának határait. Ezt igen nehéz lenne bármi mással magyarázni, mint közvetlen

túlvilági beavatkozással. Vagyis - mivel a szakrális mágia lehetőségét kizártuk - egy szeráfi szövetség működésével.

3) A dorani Nagytanácsnak birtokában van a Phoenix Triumphata kyr-toroni nyelvű kivonata, továbbá a VIII. és a XII. fejezet teljes szövege eredetiben. Az utóbbi Amman Rubendark jóvoltából került archívumunkba, az előbbinek fejében pedig ideiglenes együttműködést vállaltunk bizonyos északi sogronita szervezetekkel. A dokumentumok elemzéséhez Diar magiszter tapasztalt kriptográfusok és metamágusok segítségét vette igénybe. A szakértők valóban kimutatták egy töredékes rejtjelkulcs létét, és még bizonyos információkat is ki tudtak nyerni a szövegből. Ezeknek az információknak azonban semmi közük nincs a hézagosan ismert godoni magas mágiához; inkább vallásos jellegük van, legközelebbi párhuzamaikat egyes ókyr misztériumiratokban találjuk. Diar magiszter nem kételkedik benne, hogy a Phoenix Triumphata nem más, mint a Sogronnal kötött szeráfi alku teljes szövege, és a rejtjelkulcs valójában az isten Igaz Nevét rejti. A tűzvarázslóknak nincsenek metamágusaik, kellő elméleti háttér nélkül pedig nem is reménykedhetnek a kód feltörésében. Persze az Igaz Név csak a teljes, eredeti, romlatlan szövegből elemezhető ki; ennek megszerzése továbbra is elsőrendű prioritással bíró feladat.

4) Ardae Magnus nem godoni név. (A godoni nyelvet, a Közös Nyelvként is ismert új-pyarroni ősét, természetesen igen jól ismerjük.) A „Magnus” jelentése „nagy, hatalmas”, ez a Domvik-egyház szent nyelvéből (Lingua Domini) való. Hogyan és mikor került a névbe, természetesen rejtély; de aligha valószínű, hogy a vallás- és egyházellenességéről ismert Godonban a Belső Iskola egyik tekintélyes mágusa egy agresszívan monoteista hit szakrális nyelvén hívatta volna magát. Az „Ardae” szóalak fonetikai képtelenség a sem a diftongusokat, sem a magánhangzó-halmozást nem ismerő godoni nyelvben. Ezzel szemben a „-dae” utótagot több gyors, hajózhatatlan, zúgókkal szabdalta hegyi folyó nevében megtaláljuk a mai Shadon területén. A grammatikusok zöme azon a véleményen van, hogy értelme ó-shadoni nyelven „veszélyes, veszedelmes” lehetett (mint emlékezhetünk rá, maga a „szerafizmus” kifejezés is az ó-shadoni nyelvből származik). Ardae Magnus tehát valami olyasmit jelenthetett, hogy „Hatalmas

és Veszedelmes”, esetleg „Nagy Veszély”. Tegyük még hozzá mindehhez, hogy a shadoni száműzöttek által hátrahagyott források révén Godon bukásának korából a Belső Iskola szinte valamennyi mesterének nevét ismerjük; még véletlenül sem találunk köztük akár csak hasonló hangzásút sem.

Diar mágiszter ezekből az adatokból azt a kissé vakmerő következtetést vonta le, hogy Ardae Magnus Sogron avatárja volt, aki nem patrónusa megbízásából, hanem saját titokzatos céljai érdekében alapította az ordani szerafista szektát, tudatlanságban hagyva őket varázshatalmuk valódi gyökerei felől. Bizonyítékok hiányában ezzel nem tudunk maradéktalanul egyetérteni; az azonban nyilvánvaló, hogy a legendás Ardae Magnus egyáltalán nem az volt, akinek a tűzvarázslók hiszik.

A magunk részéről még emberi mivoltát sem véljük bizonyítottnak, különös tekintettel arra, hogy a legújabb kutatások szerint Sogron eredetileg egy hullószabású értelmes faj védistene volt.

Folytatjuk

2001.?

Szerző: Kornya Zsolt

Forrás: Rúna magazin VII.évf./1.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely